

[Undervisningsministeren.]

Efter den nye ophavsretslovs ikrafttræden i 1961 er der skabt mulighed for at udvide båndcentralens virksomhed til at omfatte alle undervisningsformer under undervisningsministeriet, og jeg håber, det vil lykkes at skaffe de fornødne bevillinger og lokalemæssige forhold til den nødvendige udvidelse af båndcentralens virksomhed, når lånerkredsen mangedobles.

Når det ærede medlem ønsker adgang for den enkelte til at leje lydband for dermed at øge vedkommendes sprogkunderskaber, vil jeg gerne sige, at jeg ser med stor sympati på den tanke, at alt, hvad der kan gøres for at give den enkelte mulighed for på egen hånd at skaffe sig kundskab og viden, bliver gjort. Samfundet bør støtte disse bestræbelser i den udstrækning, det overhovedet er muligt, men der knytter sig til gennemførelsen af en sådan udbygning af båndcentralen en række uopklarede spørgsmål af både teknisk og principiel karakter. Det er klart, at en båndcentral, der skal tage en sådan belastning, vil få vanskeligheder, medmindre den udbygges meget stærkt. Hertil kommer principielle problemer af ophavsretlig karakter.

Det er, som det ærede medlem understreger, kulturministeriet, hvorunder ophavsretslovgivningen hører, og kulturministeriet må altså se på dette spørgsmål.

Jeg kan konkludere mit svar derhen, at det af det ærede medlem stillede spørgsmål nu skal blive nøje undersøgt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kaj Andresen* til socialministeren:

„Hvad agter socialministeren at foretage sig vedrørende tilsyn med børn i anledning af de i dagspressen omtalte børnemishandlingsager?“

Kaj Andresen: Man har kaldt vort århundrede for barnets århundrede, og der er vel deri det rigtige, at samfundets indsats for at give barnet de bedste opvækstbetingelser aldrig før er øget så stærkt. Det gælder foranstaltninger ved fødsel, foranstaltninger for spædbarnet, børnehaven, skolebarnet, det gælder forebyggende børneforsorg, og det gælder udbygning af hele den øvrige børneforsorg. Det var i

begyndelsen af dette århundrede, at bl. a. Peter Sabroe gennem sin kritik og sine angreb på bestående institutioner og forhold satte fart i en ny vurdering af samfundets pligter over for børn. Ikke sjældent var børnenes forhold da i offentlighedens søgelys. Siden har et par generationer søgt at rette op, hvad der var skævt. Der er skabt omfattende lovbestemmelser for at beskytte børn, der er oprettet institutioner, hvor alle moderne hjælpemidler tages i brug. Vi synes, vi har skabt et effektivt instrument til at sikre vore børn mod overlast og mod overgreb, og så dukker pludselig børneaffærer op af en karakter, som må ryste enhver. Kan det være muligt i en moderne velfærdsstat, at et 2 års barn dør efter mishandling, til trods for at der har været tilsyn med hjemmet, et tilsyn, der skyldes en tidligere affære med samme moder? En 15 års pige flygter hjemmefra og hævder at være blevet pryglet med en stok. Også med hende har børneværnet tidligere haft forbindelse. Det er altså her ikke børn i offentlige institutioner, der af fremmede er udsat for overgreb, men børn i deres eget hjem, der er blevet mishandlet eller misrøgtet, og man må få den følelse, at vi ikke i tilstrækkelig grad fra samfundets side yder børnene nødvendig beskyttelse. Vi har børneværn, vi har tilsynsværger, vi har mennesker, som har påtaget sig det vanskelige hverv at føre tilsyn med hjem og børn, hvor det er påkrævet. Alligevel har noget svigtet. Det føler man ikke mindst, når det her drejer sig om hjem, der tidligere har givet anledning til indgriben. Derfor bør det overvejes, om vore nugældende former for tilsyn er tilstrækkelig effektive. Er det den bedst mulige form, der anvendes?

Der er under den offentlige debat, som er ført med baggrund i de aktuelle affærer, rejst spørgsmål om, hvorvidt områderne for de enkelte tilsynsførende er for store. Der er også rejst det spørgsmål, om en mere sagkyndig medvirken er nødvendig, om man skal stille mod uddannede og aflønnede tilsynsførende. Ja, der er udtalt såvel kritik af som tillid til den bestående ordning. Under alle omstændigheder, synes jeg, må de tragiske begivenheder, vi nylig har oplevet, kræve stillingtagen til, hvorvidt de eksisterende tilsynsordninger er